

ДИЛЯН БЕНЕВ

НОВАТА РОЛЯ

chitanka.info

Нестор бе на рецитал в читалището и много се вълнуваше. Искаше всичко да мине добре. А то мина далеч по-добре. Не че толкова му ръкопляскаха, а повече заради туй, че шефката на читалището след програмата неусетно дойде при него да го поздрави — и още по-неусетно го попита на колко е години. Беше учуден! Явно го харесваше. А бе тъй хубава, за да бъде желана от много мъже. Но в случая нейното желание бе той, което неимоверно го поласка, щом ясно бе видяла в него не само писателя. И естествено на нейния въпрос отговори дипломатично, че е на години, на колкото изглежда. Тя се примири с усмивка и го покани да дойде на следващата сбирка. Той се трогна от поканата и се сбогуваха сърдечно.

Още на другия ден същият отиде в кафенето, в което обикновено ходеше литературната група на читалището, за да получи информация за нея, докато една от поетесите не му каза да действа смело, щото тази жена е свободна и си търси такъв като него. От което тъй се вдъхнови, че му се разпали онази младежка страст — сякаш не бе излизал от пубертета. И с право! Щом случаят беше уникален. Да свалиш жена с власт, значи ти самият да си уникален. След седмица бе отново в читалището. Но този път тя го изненада, като му каза, че би могъл да участва в конкурс за разказ, за което да й даде два разказа... и си напиши егенето. Разбира се, това с егенето си беше нейна импровизация. Нали жената си е жена и за да пристъпи към един мъж по същество, тя преди всичко трябва да му знае годините — пък и колкото и да е някой! Затуй Нестор изпълни заръката й. Но най-много се впечатли от това, че когато й даде разказите на машина, тя после ги написа на компютър. Жестът бе повече от ясен!

След две седмици вече тъй изгаряше от онова изкусително желание да я заведе някъде в по-интимна обстановка — когато, търсейки я — най-неочаквано му казаха, че е в болнични. Много се обърка! Сякаш светът се бе сринал. Веднага се обади у тях и разбра, че има дискова херния. Но не знаела още колко време ще бъде на легло. Той бързо я успокои, че всичко ще се оправи, стига да не губи кураж. И продължи да й се обажда периодично по телефона и да я радва с есемеси. На които редовно му отговаряше. За него бе важно да не губи връзка. А още по-важното — да оцени тръпката му към нея. Така до шест месеца — и тя отново бе на работа, леко накуцвайки.

После по случай празника на града го покани отново на рецитал. Нестор не беше на себе си от радост. Подготви се старателно. Облече се модерно. И в уречения ден ѝ поднесе цветя. Тя се трогна до сълзи! Имаше слабост към цветята. Естествено след тържеството същият пое инициативата в свои ръце, като я покани в едно заведение. Тя прие с охота и за нула време се озоваха в него като най-добрия начин да се опознаят по-отблизо.

— Какво пиеш? — започна той.

— Че какво ли не пия?

— Ами да ти поръчам от всичко по-малко.

— О, не, нямам този тренинг.

— Ами тогава да прием по едно уиски.

— Че тук не е ли скъпо?

— Няма страшно — аз плащам. То и без това мъжете за всичко си плащат.

— Интересно заключение.

— Две уискита, моля, с натурален сок ябълка — каза той на сервитьора.

— А ти къде работиш? — продължи тя.

— Работя в една рекламна агенция.

— Да не си пласъор?

— Не съм, но съм нещо като началник на пласъорите.

— Тук в центъра ли е?

— Що питаш?

— Любопитствам.

— Ах, вие, жените!...

— И печелиш ли добре?

— Може да се каже. И като имаш предвид, че имам и земи, които, като ги продам изгодно...

— Дано да стане. Аз пък съм завършила българска филология и винаги съм работила в системата на читалищата.

— Сладка работа.

— Да, но никак не е платена.

— Е, че тя ако беше платена, и светът щеше да бъде друг. Наздраве за хубавата среща.

— Наздраве.

— Уискито е чудесно!

— Да, наистина.

— А къщи имам ирландско, още по-хубаво.

— Ти сам ли живееш?

— Естествено! И то на пъпа на града, без да съм под наем. Не е лошо, нали?

— Е, щом казваш.

— А ти...

— Аз също живея сама, на двайсет минути с тролей от читалището. Понеже дъщеря ми отдавна живее с мъжа си.

— Това е хубаво.

— Но колкото до моя, още от първия ден не се разбирахме и всеки тръгна по своя си път.

— Нормална практика.

— А ти не си бил семеен, нали?

— Че аз ако бях, нищо нямаше да напиша. И добре, че преди години не съм си губил времето и успях да си напиша дълбоките неща, за да мога сега да пиша само за известност.

— Правилно.

— Пък и винаги са ме обвинявали, че пиша на своя глава и не се съобразявам с официалния канон на писане. Затова искам да им докажа, че мога да бъда и друг.

— Ти сам си знаеш.

— Още едно уиски.

— О, не, съвсем ще се напия.

— Няма страшно — ще те нося на ръце до нас.

— О, не!... По-нататък у вас. Сега трябва да се прибирам, за да не изтърва тролея, че трудно ходя пеша.

— Много си шик, да знаеш. Аз винаги съм бил с подобни жени.

— Радвам се за теб.

— Добре. Плащам и тръгваме.

Така той я изпрати до спирката и се уговориха да се чуят. А беше едно топло есенно време, напълно импониращо на връзката им.

На следващата събота Нестор я покани на ракия. Стана й много приятно. Беше преди всичко ракиджийка. И като се прибави и салатата, и хубавата музика, и малкото хора в бистрото, се получи една задушевна атмосфера, на която всеки би им завидял. После, галейки я леко по главата, когато вече си бяха изпили питието, той й направи

тънкото предложение да я почерпи и с домашна ракия вкъщи. Но тя отново отказа с мотива, че трябва да се прибере навреме — щото рано ставала, за да ходи на процедури, нали още не се била оправила. Нестор се съгласи и още повече се амбицира.

На идващата неделя пак я потърси и тя го сюрпризира с идеята да отидат някъде около дома ѝ. Бе очарован от жеста и пристигна начаса с голямо настроение. Влязоха в близката сладкарница и изядоха по една разкошна торта за нейна сметка. Дори му се искаше още. И когато на излизане той я прегърна нежно, тя не пожела и му каза да я изпрати само до блока, в който живееше. Буквално бе поразен! Но не падна духом и като задоволи желанието ѝ, си казаха довиждане, до скоро.

Разбира се, амбицията му нямаше покой. И не можеше да остави нещата така. След обичайния интервал от време отново ѝ се обади:

— Здравей, как си?

— Ами как да съм?...

— Днес времето е само за влюбени.

— Може и така да е, но няма да стане по твоето.

— Не те разбирам.

— Да, но аз добре те разбирам.

— Ти ме изумяваш!...

— Виж какво — от петнайсет години имам връзка с мъж.

— Че имай си, аз няма да ти преча.

— Не, тази няма да я бъде.

— Ами тогава защо изобщо започна този флирт?

— Мислех, че си разбрал от какво се нуждая!

— Тоест каква роля би трябвало да поема?...

— Точно така.

— Е, вече проумявам.

— Но е вече твърде късно. Желая ти всичко хубаво.

— Е, щом е така, и аз на теб.

— Дочуване.

Беше смаян! От всичките му истории с жени тази навярно се оказа най-фрапантната. Затуй, че бе нарочен да поеме най-абсурдната си роля в нея. Щом тази жена, която беше осем години по-голяма от него, имайки внуци — го възприемаше най-малко за любовник. А всеки друг на негово място би я желал само за секс. Но не и за

сериозна връзка, влизайки в ролята на БОЛНОГЛЕДАЧ! Това най-малко пасваше на човек като Нестор. Или може би защото често на хората на духа им се пречи умишлено да бъдат такива, за нечия угода. В ПЪЛЕН РЕЗОНАНС С ЕГОИЗМА, КОЙТО НИ УПРАВЛЯВА — ЗА ДА ИЗЧЕЗНЕМ В НЕГО! И НИЩО ПОВЕЧЕ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.